

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Agenția Națională de Administrare Fiscală

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, .X.
Tel : + 021 319 97 54
Fax : + 021 336 85 48
e-mail : Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr. 305 / 2016

privind soluționarea contestației formulate
de **.X. S.R.L. in insolventa**,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr. A.SLP- 1252/30.06.2016

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr.BCG-.X./24.06.2016, înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr.A.SLP-1252/30.06.2016, asupra contestației formulate de **.X. S.R.L. in insolventa**, înregistrată la .X. sub nr.X./2006, CUI .X., cu sediul social în .X., Str. X, județul .X., prin Cabinet de avocat .X., cu sediul procesual ales în .X., Str. .X., conform imputernicirii avocatale Seria .X./2016, anexată în original la dosarul cauzei.

.X. S.R.L. în insolvență contestă *Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.F-BC .X./27.04.2016*, emisă în baza *Raportului de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016* de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județeană a Finanțelor Publice .X., prin care s-a stabilit suplimentar de plata suma totală de .X. lei, reprezentând:

- .X. lei - taxa pe valoarea adăugată;
- .X. lei – impozit pe profit;
- .X. lei – accize pentru motorină și biodiesel.

Față de data comunicării actului administrativ fiscal contestat, respectiv 05.05.2016, așa cum rezultă din confirmarea de primire anexată în copie la dosarul cauzei, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.270 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu

modificările și completările ulterioare, fiind transmisă prin poștă în data de 15.06.2016, conform ștampilei aplicată de Oficiul Postal pe plicul aflat în original la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.268, art.269, art.270 alin.(1) lit.a) și art.272 alin.(5) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de **.X. S.R.L. în insolvență**, anexată în original la dosarul cauzei.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.F-BC .X./27.04.2016, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016 de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., **.X. S.R.L. în insolvență**, invocă următoarele argumente:

Având în vedere prevederile Legii nr.85/2014 care reglementează procedura de recuperare a creanțelor societății debitoare, precum și termenele imperative în care se exercită aceste drepturi, societatea precizează că suspendarea acțiunilor extrajudiciare (în speță decizia de impunere), operează prin efectul legii, fără să fie necesară pronunțarea unei hotărâri în acest sens, iar efectul suspensiv se produce de la pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii, în speță de la 27.01.2016.

Astfel, societatea precizează că principalul motiv de contestare sub aspect formal-procedural constă în faptul că acele creanțe fiscale pretinse pentru raporturi fiscale derulate anterior deschiderii procedurii de insolvență sunt creanțe anterioare, față de care a operat decăderea conform dispozițiilor art.102 din Legea nr.85/2014.

Totodată, societatea consideră că baza de impozitare nu se naște prin actul administrativ fiscal, respectiv titlul de creanță, ci prin derularea raporturilor comerciale generatoare de venituri, care sunt și rămân anterioare deschiderii procedurii de insolvență, și prin urmare ceea ce contează pentru calificarea creanței fiscale este perioada de raportare la care se referă obligațiile bugetare în cauză, în acest sens fiind și practica Curții de Apel .X., precum și a Curții de Apel .X..

Referitor la impozitul pe profit, societatea precizează că cele două stații de distribuție carburant, .X. și .X., nu puteau avea ca destinație/scop comercial decât realizarea de operațiuni taxabile, lipsa fondurilor necesare desfășurării activităților curente a determinat închiderea lor, iar costurile privind utilitățile au fost refacturate chir.X.lor.

Referitor la costurile aferente achizițiilor de la .X. Grup S.R.L. sau .X. S.R.L., societatea precizează că au fost necesare întreținerii stațiilor, care, chiar dacă nu au fost închiriate, trebuiau conservate.

În acest sens societatea precizează că aspectele menționate anterior au fost relevate și în cadrul dosarului nr. .X./2014, care se află încă în stare de judecată, în faza recursului, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar ca urmare a exercitării recursului, efectele actelor administrative contestate sunt suspendate.

Referitor la cheltuielile nedeductibile stabilite suplimentar pentru achizițiile de carburant de la .X. SRL care ar genera diminuarea pierderii fiscale cu suma de .X. lei, societatea precizează că a declarat corect veniturile provenite din vanzarea carburantului achiziționat, adaosul comercial fiind deja impozitat.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată, societatea precizează că suma de .X. lei aferentă avansului acordat de .X. S.A. în baza facturii .X./30.04.2013, este eronat considerată de organele de control ca nefiind o operațiune desfășurată în scopul realizării de operațiuni taxabile având în vedere prevederile art.146 din Codul fiscal.

Referitor la suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de carburant de la .X. S.R.L., societatea precizează că TVA dedusă este acoperită de TVA colectată, iar scoaterea acestei sume de la TVA deductibilă, presupune și scoaterea de la TVA colectată.

Referitor la accize, societatea menționează că pe facturile emise de către .X. S.A. .X. este înscrisă mențiunea "acciză percepută" și prin urmare nu îi poate fi imputat faptul că nu a achitat ea însăși acciza.

Pentru motivele expuse mai sus, societatea solicită admiterea contestației cu consecința anulării în tot a actelor administrativ fiscale atacate.

II. Urmare inspecției fiscale efectuate de organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP .X., a fost întocmit Raportul de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr.F-BC .X./27.04.2016, constatându-se următoarele:

În perioada 01.01.2011 – 31.12.2011, organele de inspecție fiscală au constatat că fiind nedeductibile la calculul profitului impozabil cheltuieli în sumă de .X. lei reprezentând prestări servicii (utilități) aferente stațiilor .X. și .X., având în vedere că organele de inspecție fiscală din cadrul DGRFP .X. – AJFP .X. prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-BC .X./19.09.2013 au luat măsura respingerii exercitării dreptului de deducere al TVA aferentă acestor servicii deoarece acestea nu au fost destinate realizării de operațiuni taxabile.

Totodată, în perioada 01.01.2012 – 31.12.2012, organele de inspecție fiscală au constatat că fiind nedeductibile la calculul profitului impozabil cheltuieli în sumă de .X. lei reprezentând prestări servicii (utilități)

și achiziții de la .X. S.R.L. aferente stațiilor .X. și .X., având în vedere că organele de inspecție fiscală din cadrul DGRFP .X. – AJFP .X. prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-BC .X./19.09.2013 au luat măsura respingerii exercitării dreptului de deducere al TVA aferentă acestor servicii deoarece acestea nu au fost destinate realizării de operațiuni taxabile.

Prin urmare, având în vedere cele constatate, în temeiul art.19 alin. (1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar în sarcina societății impozit pe profit în sumă de .X. lei.

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat în anul 2014, ca fiind cheltuieli nedeductibile suma de .X. lei reprezentând adaos comercial practicat pentru achizițiile de carburant de la .X. S.R.L. .X., societate care, potrivit constatărilor organelor de inspecție din cadrul Direcției Generale Antifraudă cuprinse în Procesul verbal nr..X./22.11.2015, nu a desfășurat nici o activitate economică.

În perioada 01.01.2015 – 31.12.2015, organele de inspecție fiscală au stabilit că suma de .X. lei reprezentând adaos comercial practicat pentru achizițiile de carburant de la S.C. .X. S.R.L. .X., societate care, potrivit constatărilor organelor de inspecție din cadrul Direcției Generale Antifraudă cuprinse în Procesul verbal nr..X./22.11.2015, nu a desfășurat nici o activitate economică, astfel ca această sumă reprezintă cheltuielile nedeductibile.

Cu cheltuielile stabilite urmare verificării ca fiind nedeductibile, prin raportul de inspecție fiscală, organele de inspecție fiscală au consemnat ca s-a diminuat pierderea fiscală înregistrată de societate, respectiv cu suma de .X. lei.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, organele de inspecție fiscală au constatat în temeiul art.145 alin.(1) și alin.(2) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ca fiind nedeductibilă suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului acordat de .X. S.A. .X. în baza facturii nr..X./30.04.2013, neachitată până la data controlului și pentru care nu a avut loc livrarea mărfurilor, astfel că această operațiune nu este desfășurată în scopul realizării de operațiuni taxabile.

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat ca fiind nedeductibilă suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de carburant de la .X. S.R.L. .X., reținându-se faptul ca, potrivit constatărilor cuprinse în Procesul verbal nr..X./22.11.2015 încheiat de Direcția regională Antifraudă Fiscala nr..X., că această societate nu a desfășurat nici o activitate economică.

De asemenea, urmare inspecției fiscale efectuate organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar accize pentru motorină în sumă de .X. lei aferente achiziționării cantității de .X. tone motorină EURO 5 de la .X. S.A. .X. în perioada 2011 – 2013.

Astfel, conform verificărilor efectuate de inspectorii antifraudă din cadrul DRAF 2 .X. pe lanțul de tranzacționare a produsului energetic motorină EURO 5, s-a constatat că nu se poate face dovada plății accizei aferente cantităților înregistrate în documentele financiar contabile aparținând .X. S.A. .X. ca fiind achiziționate de la alte societăți și livrate ulterior către clienți, neputând fi demonstrat faptul că produsul energetic motorină EURO 5 provine de la un antrepozit fiscal, destinat înregistrat sau expeditor înregistrat.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

A. Aspecte procedurale

Referitor la afirmația societății potrivit căreia actele contestate sunt nelegale întrucât aflându-se în procedura insolvenței orice acțiune, control sau măsură pentru realizarea creanțelor de la data deschiderii procedurii este suspendată de drept, precizăm următoarele:

În conformitate cu prevederile art.114 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

“Persoanele supuse inspecției fiscale

Inspecția fiscală se exercită asupra oricăror persoane și entități, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere sau plată a obligațiilor fiscale prevăzute de lege.”

coroborat cu art.110, alin.(1) din același act normativ, care precizează:

„Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.”

Urmare celor stipulate mai sus se desprinde concluzia că nu există temei legal în baza căruia organele de inspecție fiscală să nu poată efectua controlul dacă este respectat termenul de prescripție chiar și în situația în care societatea se află sub incidența Legii nr.85/2006 privind procedura insolvenței.

Astfel se reține că nu există nicio restricție sau excepție cu privire la anumite situații în care agenții economici să nu poată fi supuși inspecției fiscale.

Mai mult, art.75 din Legea nr.85/2014 privind procedura insolvenței prevede că *„De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.”*

Se reține că dacă legiuitorul ar fi dorit ca deschiderea procedurii insolvenței să determine și suspendarea acțiunilor de inspecție fiscală ar fi nominalizat *expressis verbis* respectiva acțiune. Acest raționament este fundamentat pe faptul că în cuprinsul prevederii legale sunt enumerate limitativ acțiunile și măsurile care sunt suspendate de la deschiderea procedurii insolvenței.

Ca urmare, inspecția fiscală se poate efectua și asupra agenților economici care se află sub incidența legii insolvenței astfel încât argumentul contestatoarei nu poate fi reținut.

În ceea ce privește prescrierea dreptului organelor fiscale de a stabili creanțe fiscale datorită împlinirii termenului de înregistrare a cererii de admitere a creanțelor prevăzut de art.102 alin.1 din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, , se rețin următoarele:

Art.110 alin.1 și alin.2 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

“(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală, dacă legea nu dispune altfel.”

De asemenea, potrivit prevederilor art.111 alin.2 lit.b din același act normativ:

“(2) Termenele de prescripție prevăzute la art. 110 se suspendă: (...)

b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale, în condițiile respectării duratei legale de efectuare a acestora;”

Având în vedere prevederile legale invocate mai sus, se reține că dreptul organelor de inspecție fiscală de a stabili obligații fiscale suplimentare se prescrie în termen de cinci ani și începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală. De asemenea, potrivit aceluiași dispoziții legale, termenul de prescripție al dreptului organului de inspecție fiscală de a stabili obligații fiscale în sarcina unui contribuabil este suspendat între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere ca urmare a inspecției fiscale.

De asemenea, din documentele existente la dosarul contestației, se reține faptul că inspecția fiscală urmare căreia a fost emisă Decizia de impunere nr.F–BC .X./27.04.2016 a început la data de 14.03.2016, conform pct.7 din Raportul de inspecție fiscală nr.F–BC .X./27.04.2016, deci în interiorul termenului de prescripție de 5 ani prevăzut de lege.

De asemenea, se reține faptul că societatea face confuzie între prescrierea dreptului organelor de inspecție fiscală de a stabili obligații

fiscale suplimentare în sarcina contribuabililor, domeniu ce este reglementat, așa cum am arătat, de Codul de procedură fiscală și momentul depunerii cererilor de admitere a creanțelor anterioare deschiderii procedurii insolvenței, reglementat de art.102 alin.1 din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, acesta neregăsindu-se printre cazurile reglementate de Codul de procedură fiscală de împlinire a termenului de prescripție.

Având în vedere cele mai sus precizate, nu pot fi reținute argumentele contestatarului, fapt pentru care se va proceda la analiza pe fond a contestației.

B. Aspecte de fond:

1. Referitor la impozitul pe profit în sumă de .X. lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor este învestită să se pronunțe dacă cheltuielile efectuate de .X. S.R.L. aferente stațiilor .X. și .X. sunt deductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit, în condițiile în care aceste cheltuieli nu au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

În fapt, în urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că în mod eronat societatea a considerat ca fiind deductibile la calculul profitului impozabil cheltuielile în sumă totală de .X. lei aferente serviciilor (utilități) și achizițiilor aferente stațiilor .X. și .X. , întrucât acestea nu au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, fiind astfel încălcate prevederile art.19 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, art.19 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada verificată, precizează:

“(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.”

Potrivit prevederilor legale de mai sus, se reține că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

Totodată, potrivit art.21 alin.(1) din actul normativ invocat mai înainte:

“(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”

Așadar, potrivit prevederilor legale citate mai sus, sunt considerate cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, și așa cum s-a reținut la situația de fapt raportată la temeiurile de drept aplicabile speței, organul de soluționare a contestației reține faptul că suma de .X. lei aferente serviciilor (utilități) și achizițiilor aferente stațiilor .X. și .X., reprezintă cheltuială nedeductibilă la calculul profitului impozabil atata timp cât aceasta nu a fost efectuată în scopul realizării de venituri impozabile.

Mai mult, se reține faptul ca societatea nu depune documente și nu prezintă argumente care să combată constatările organelor de inspecție fiscală.

În ceea ce privește argumentul societății potrivit căruia cele două stații de distribuție carburant nu puteau avea ca destinație/scop comercial decât realizarea de operațiuni taxabile, deoarece din lipsa fondurilor necesare desfășurării activităților curente s-a luat decizia închirierii acestora, iar costurile privind utilitățile au fost refacturate chiriasilor, și având în vedere faptul ca la dosarul cauzei nu au fost prezentate în probațiune documente care să justifice cele mai sus afirmate, în virtutea rolului activ, prin adresa nr. A-SLP 1252/2016, Direcția generală de soluționare a contestațiilor a solicitat organelor de inspecție fiscală să se pună asupra celor precizate de contestatară.

Prin adresa nr. .X./07.10.2016, înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr.A - SLP 1912/2016, organele de inspecție fiscală au precizat că „persoana impozabilă a prezentat contracte de închiriere încheiate cu diverse persoane juridice, din care rezulta faptul .X. S.R.L. .X. pune la dispoziția chiriasilor: teren, clădire, bazine de depozitare, platformă pompe inclusiv pompele de carburant, operațiuni de închiriere pentru care (...) nu a perceput chirie nefiind emise facturi de chirie.,,

Având în vedere cele mai sus precizate, organul de soluționare a contestației nu poate reține argumentul contestatarii atât timp cât aceasta nu a depus documente, respectiv, contracte de închiriere, facturi de chirie, facturi utilități, precum și documente din care să rezulte că a refacturat anumite operațiuni, astfel încât cheltuielile efectuate să aibă corespondent în veniturile realizate.

Prin urmare, având în vedere cele prezentate anterior se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății impozit

pe profit in suma de .X. lei, astfel că în temeiul prevederilor art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare coroborat cu pct.11.1 lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de .X. S.R.L. in insolventa, împotriva Deciziei de impunere nr. F-BC .X./27.04.2016, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016 încheiat de către organele de inspecție fiscală ale Administrației Județene a Finantelor Publice .X., pentru impozitul pe profit în sumă de .X. lei.

2. Referitor la cheltuielile stabilite de inspectia fiscala ca fiind nedeductibile în sumă de .X. lei cu care a fost diminuată pierderea fiscală declarată de societate, cauza supusă soluționării este dacă, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care diminuarea pierderii fiscale declarată de societate, ca urmare a stabilirii suplimentare de cheltuieli nedeductibile, nu a fost dispusă printr-un act administrativ fiscal susceptibil a fi contestat, ci a fost doar constatată prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016 emis ca urmare a inspecției fiscale efectuate.

În fapt, prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016, organele de inspecție fiscală au constatat in anul 2014, ca fiind cheltuială nedeductibilă suma de X lei reprezentând adaos comercial practicat pentru achizițiile de carburant de la .X. S.RL. .X., societate care, potrivit constatărilor organelor de inspecție din cadrul Direcției Generale Antifraudă cuprinse în Procesul verbal nr..X./22.11.2015, nu a desfășurat nici o activitate economică.

De asemenea, pentru perioada 01.01.2015 – 31.12.2015, organele de inspecție fiscală au stabilit că suma de .X. lei reprezentând adaos comercial practicat pentru achizițiile de carburant de la S.C. .X. S.RL. .X., societate care, potrivit constatărilor organelor de inspecție din cadrul Direcției Generale Antifraudă cuprinse în Procesul verbal nr..X./22.11.2015, nu a desfășurat nici o activitate economică, reprezinta cheltuială nedeductibilă.

Cu cheltuielile stabilite urmare verificarii ca fiind nedeductibile, prin raportul de inspecție fiscală, organele de inspecție fiscală au consemnat ca s-a diminuat pierderea fiscală înregistrată de societate, respectiv cu suma de .X. lei.

În drept, potrivit Anexei nr.2 la Ordinul presedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala nr.3706/2015 pentru aprobarea modelului și

conținutului formularului "Decizie privind modificarea bazei de impozitare ca urmare a inspecției fiscale", *Instructiuni de completare a formularului "Decizie privind modificarea bazei de impozitare ca urmare a inspecției fiscale"*:

„Formularul "Decizie privind modificarea bazei de impozitare ca urmare a inspecției fiscale" reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale pentru comunicarea rezultatelor inspecțiilor fiscale atât la persoane juridice, cât și la persoane fizice, conform Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Formularul "Decizie privind modificarea bazei de impozitare ca urmare a inspecției fiscale" se va completa la finalizarea unei inspecții fiscale generale sau parțiale pentru obligațiile fiscale pentru care s-a constatat că baza de impozitare se modifică, dar fără stabilirea de obligații fiscale.[...]".

Din documentele aflate la dosarul cauzei reiese că, urmare inspecției fiscale efectuată la **.X. S.R.L.**, organele de inspecție fiscală au verificat perioada 2011-2015 și au emis Raportul de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016 prin care a fost stabilită diminuarea pierderii fiscale declarate cu suma de .X. lei, contestata de societate.

Însă în acest sens, organele de inspecție fiscală nu au emis **Decizie privind modificarea bazei de impozitare ca urmare a inspecției fiscale** pentru măsura de diminuare a pierderii fiscale cu suma de .X. lei reprezentând cheltuieli nedeductibile, act administrativ fiscal susceptibil a fi contestat.

Astfel, nefiind în situația unui act administrativ fiscal, constatarea diminuării pierderii fiscale prin raportul de inspecție fiscală, nu poate face obiectul formulării unei contestații, în temeiul titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Pct.5.4 din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare stipulează că raportul de inspecție fiscală nu constituie titlu de creanță, fapt pentru care acesta nu poate fi contestat.

Având în vedere cele reținute, precum și actele normative incidente în speță, contestația formulată de **.X. S.R.L.**, apare ca lipsită de obiect, fapt pentru care, în baza prevederilor art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct.11.1 din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră :**"11.1 Contestația poate fi respinsă ca : (...) c) fiind fără obiect, în situația în care sumele și măsurile contestate nu au fost stabilite prin actul**

administrativ fiscal atacat;” se va respinge ca fiind fără obiect, contestația formulată împotriva diminuării pierderii fiscale cu suma de .X. lei.

3. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în suma de .X. lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă .X. S.R.L. în insolvență, poate beneficia de exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în factura nr..X./30.04.2013 emisă de .X. S.A., în condițiile în care nici în timpul inspecției fiscale și nici în susținerea contestației, societatea nu a prezentat documente din care să rezulte că avansul acordat este aferent operațiunilor taxabile.

În fapt, în urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat ca societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului acordat de .X. S.A. în baza facturii nr..X./30.04.2013, neachitată până la data controlului și pentru care nu a avut loc livrarea marfurilor.

Astfel, organele de inspecție fiscală au constatat că aceasta achiziție nu este desfășurată în scopul realizării de operațiuni taxabile, fiind încălcate prevederile art.145 alin.(1) și alin.(2) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, motiv pentru care, au stabilit în sarcina societății taxa pe valoarea adăugată nedeductibilă în sumă de .X. lei.

În drept, art. 145 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare începând cu data de 01.01.2015, precizează:

“(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile; [...].”

Totodată, art.146 alin.(1) lit.a) din același act normativ, stipulează:

“Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5);”

Având în vedere prevederile legale citate mai sus, se reține că orice persoană impozabilă, are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, iar justificarea acestora ca fiind destinate

operațiunilor sale taxabile revine persoanei impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată care a achiziționat bunurile/serviciile respective și se efectuează numai pe baza exemplarului original al facturii.

Se reține totodată, că deținerea unei facturi care conține informațiile obligatorii prevăzute la art.155 alin.(5) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, nu este suficientă pentru a beneficia de dreptul de deducere al taxei pe valoarea adăugată, societatea trebuie să justifice în primul rând faptul că bunurile/serviciile achiziționate pe bază de factură sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, în conformitate cu prevederile legale citate în speță.

Astfel, se reține că aceste cerințe legale trebuie îndeplinite în mod cumulativ, astfel că neîndeplinirea unei cerințe, respectiv îndeplinirea doar a uneia, duce la pierderea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se retine faptul ca societatea a dedus taxa pe valoarea adaugata aferenta avansului acordat de .X. S.A. in baza facturii nr..X./30.04.2013, neachitata pana la data controlului si pentru care nu a avut loc livrarea marfurilor.

Avand in vedere cele constatate, organele de inspectie fiscala au solicitat explicatii de la administratorul special al societatii care prin Nota explicativa a mentionat ca « nu a fost luata toata marfa, contractul fiind in curs, .X. SA nemaiastrand atestat de comercializare are un contract de asociere cu .X. S.R.L., urmand sa inceapa livrarile » .

Organul de solutionare a contestatiei retine faptul ca chiar daca nu a prezentat în timpul inspecției fiscale, urmare solicitării organelor de inspecție fiscală, documentele justificative prevăzute de legea fiscală din care să rezulte că achizițiile reprezentând „avans” a cărei taxă pe valoarea adăugată a fost dedusă la momentul facturării de către furnizor, servesc operațiunilor taxabile ale societății beneficiare, aceasta avea posibilitatea ca în susținerea contestației să prezinte documente justificative din care să se poată stabili, fără echivoc, faptul că aceste achiziții reprezentând „avans” sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, documente cu caracter specific în funcție de natura fiecărui bun achiziționat/serviciu prestat, respectiv documente din care să rezulte că aceste achiziții sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, pentru care și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată, și măsura în care sunt aferente realizării de operațiuni taxabile.

Mai mult, se reține faptul că de la data aderării, legislația română a fost armonizată cu Directiva a 6-a a CEE, iar prin Tratatul de Aderare, țara noastră s-a obligat să respecte aquis-ul comunitar, inclusiv Deciziile Curții Europene de Justiție. Relevante în soluționarea speței sunt și Deciziile Curții Europene de Justiție în cazurile C-110/94 (INZO), C-268/83 (ROMPELMAN)

prin care Curtea a statuat că autoritățile fiscale trebuie să țină cont de intenția declarată a persoanei de a desfășura activități care vor face subiectul taxei pe valoarea adăugată și este obligația persoanei care solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile pentru acordarea deducerii, dar acest lucru nu împiedică autoritățile fiscale să solicite dovezi obiective care să susțină intenția declarată de a desfășura activități economice dând naștere la operațiuni taxabile.

Prin urmare, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală nu au acordat .X. S.R.L. în insolvență, dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, astfel că în temeiul prevederilor art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare coroborat cu pct.11.1 lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de .X. S.R.L. în insolvență, împotriva Deciziei de impunere nr. F-BC .X./27.04.2016, întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016 încheiat de către organele de inspecție fiscală ale AJFP .X., pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de .X. lei.

4. Referitor la suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care societatea nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația și din care să rezulte o altă situație decât cea constatată de organele de inspecție fiscală.

În fapt, în urma verificării efectuate la .X. S.R.L., organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a înregistrat în evidența contabilă TVA aferentă achizițiilor de carburant de la .X. S.R.L. care, potrivit constatărilor organelor de inspecție din cadrul Direcției Regionale Antifraudă Fiscală .X. nu a desfășurat nici o activitate economică.

Având în vedere cele constatate, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății TVA în sumă de .X. lei.

Prin contestația formulată, **.X. S.R.L.** deși contestă în totalitate obligațiile suplimentare stabilite prin Decizia de impunere nr.F-BC .X./27.04.2016, nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației cu privire la suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

În drept, art.269 alin.(1) lit.c) și lit.d) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

„(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;”

De asemenea, potrivit art.279 alin.(1) din același act normativ:

„Prin decizie contestația poate fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.”

Aceste prevederi se coroborează cu cele stipulate la pct.11.1 lit.b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

„Contestația poate fi respinsă ca:

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;”,

precum și cu cele ale pct.2.5 din același act normativ, potrivit cărora:

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație societatea trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Se reține că, în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, societatea nu a înțeles să-și motiveze în niciun fel contestația, respectiv nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze, nu a prezentat situația de fapt și nu a invocat niciun articol de lege în apărarea sa în care să rezulte o altă situație decât cea constatată de către organele de inspecție fiscală.

Incidente speței sunt și prevederile art.276 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

“În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

De asemenea, se reține că, potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin

„actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 „cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege” și art. 250 „dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrieri [...]” din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Aceste prevederi legale se coroborează cu cele stipulate la art.73 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

Astfel, având în vedere cele reținute mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatarului.

Se reține, totodată, că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei afirmatia societății potrivit căreia taxa pe valoarea adăugată dedusă este acoperită de taxa pe valoarea adăugată colectată întrucât societatea nu face dovada celor afirmate cu documente justificative din care să rezulte ca achizițiile respective s-au materializat în operațiuni taxabile pentru care s-a colectat taxa pe valoarea adăugată.

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, faptul că societatea, deși contestă taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente de natură fiscală privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de acestea, și întrucât *organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv*, în temeiul art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1. lit.b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, citate mai sus, **se va respinge ca nemotivată contestația formulată de .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr.F-BC .X./27.04.2016 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.**

5. Referitor la suma de .X. lei reprezentand accize, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă societatea datorează acciză în cuantumul menționat mai sus aferentă achiziției de motorina EURO 5 în condițiile în care nu s-a făcut dovada plății accizei iar .X. S.R.L. nu demonstrează faptul că motorina provine de la un antrepozit fiscal, destinat înregistrat, sau expeditor înregistrat.

In fapt, în urma verificării perioadei 2011 – 2013, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a achiziționat .X. tone motorina EURO 5 de la .X. S.A. .X., iar pe lanțul de tranzacționare societatea nu a făcut dovada plății accizei aferente cantităților înregistrate în documentele financiar contabile aparținând .X. S.A., ca fiind achiziționate de la alte societăți și livrate ulterior către clienți, nefiind demonstrat faptul că produsul energetic motorina EURO 5 provine de la un antrepozit fiscal, destinat înregistrat, sau expeditor înregistrat.

In drept, art.206⁵, art.206⁶, art.206⁷ alin.(1) lit.a) și lit.b), art.206⁹ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

„ART. 206⁵

Faptul generator

Produsele accizabile sunt supuse accizelor la momentul:

a) producerii acestora, inclusiv, acolo unde este cazul, la momentul extracției acestora, pe teritoriul Comunității;

b) importului acestora pe teritoriul Comunității.

ART. 206⁶

Exigibilitatea

(1) Accizele devin exigibile în momentul eliberării pentru consum și în statul membru în care se face eliberarea pentru consum.

(2) Condițiile de exigibilitate și nivelul accizelor care urmează să fie aplicate sunt cele în vigoare la data la care accizele devin exigibile în statul membru în care are loc eliberarea pentru consum.

ART. 206⁷

Eliberarea pentru consum

(1) În înțelesul prezentului capitol, eliberarea pentru consum reprezintă:

a) ieșirea produselor accizabile, inclusiv neregulamentară, dintr-un regim suspensiv de accize;

b) deținerea de produse accizabile în afara unui regim suspensiv de accize pentru care accizele nu au fost percepute în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol;

ART. 206⁹

Plătitori de accize

(1) *Persoana plătitoare de accize care au devenit exigibile este:*

a) *în ceea ce privește ieșirea unor produse accizabile dintr-un regim suspensiv de accize, astfel cum se menționează la art. 206⁷ alin. (1) lit. a):*

1. *antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau orice altă persoană care eliberează produsele accizabile din regimul suspensiv de accize ori în numele căreia se efectuează această eliberare și, în cazul ieșirii neregulamentare din antrepozitul fiscal, orice altă persoană care a participat la această ieșire;*

2. *în cazul unei nereguli în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, astfel cum este definită la art. 206⁴¹ alin. (1), (2) și (4): antrepozitarul autorizat, expeditorul înregistrat sau orice altă persoană care a garantat plata accizelor în conformitate cu art. 206⁵⁴ alin. (1) și (2), precum și orice persoană care a participat la ieșirea neregulamentară și care avea cunoștință sau care ar fi trebuit să aibă cunoștință în mod normal de caracterul neregulamentar al acestei ieșiri;*

b) *în ceea ce privește deținerea unor produse accizabile, astfel cum se menționează la art. 206⁷ alin. (1) lit. b): persoana care deține produsele accizabile sau orice altă persoană implicată în deținerea acestora;*

c) *în ceea ce privește producerea unor produse accizabile, astfel cum se menționează la art. 206⁷ alin. (1) lit. c): persoana care produce produsele accizabile sau, în cazul unei produceri neregulamentare, orice altă persoană implicată în producerea acestora;*

d) *în ceea ce privește importul unor produse accizabile, astfel cum se menționează la art. 206⁷ alin. (1) lit. d): persoana care declară produsele accizabile sau în numele căreia produsele sunt declarate în momentul importului ori, în cazul unui import neregulamentar, orice altă persoană implicată în importul acestora.*

(2) *Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeași datorie privind accizele, acestea sunt obligate să plătească în solidar acea datorie.”*

Totodata, potrivit pct.75 din Hotarârea Guvernului nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, „**Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească în solidar aceeași datorie privind accizele, fiecare dintre aceste persoane poate fi urmărită pentru întreaga datorie”**

De asemenea, in speta se retin si prevederile art.206²¹din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, precizează:

“Reguli generale

(7) *Deținerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal, pentru care nu se poate face dovada perceperii accizelor, atrage plata acestora.*

(8) Fac excepție de la prevederile alin. (6) antrepozitele fiscale care livrează produse energetice către aeronave, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(9) Este interzisă producerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal.

(10) Este interzisă deținerea unui produs accizabil în afara antrepozitului fiscal, dacă acciza pentru acel produs nu a fost percepută.”

Având în vedere situația de fapt constatată raportată la temeiurile de drept invocate mai sus, precum și documentele anexate la dosarul cauzei, organul de soluționare a contestației reține faptul că pentru produsul energetic motorină EURO 5 achiziționată de contestatar de la .X. S.A. .X., în cantitate de .X. tone, contestatarul nu a făcut dovada plății accizei aferente acestei cantități și nu a demonstrat că aceasta provine de la un antrepozit fiscal, destinat înregistrat sau expeditor înregistrat.

Astfel, nu poate fi reținut argumentul contestației potrivit căruia pe facturile emise de către .X. S.A. .X. este înscrisă mențiunea „acciza percepută” astfel că nu putea verifica veridicitatea acestei mențiuni întrucât societatea se rezuma doar la a face afirmații fără însă să depună în susținerea acestora documente din care să rezulte că acciza a fost plătită.

Prin urmare, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina .X. S.R.L. accize suplimentare de plată, astfel că în temeiul prevederilor art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare coroborat cu pct.11.1 lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr. F-BC .X./27.04.2016, întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-BC .X./27.04.2016 încheiat de către organele de inspecție fiscală ale AJFP .X., pentru suma de .X. lei reprezentând accize.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor legale invocate, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr.F-BC .X./27.04.2016, emisă de AJFP .X. în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-BC .X./27.04.2016, în ceea ce privește suma totală de .X. lei, reprezentând:

- .X. lei - taxa pe valoarea adăugată;
- .X. lei – accize;

- .X. lei – impozit pe profit.

2. Respingerea ca nemotivată a contestației formulate de .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr. F-BC.X./27.04.2016 întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-BC.X./27.04.2016 pentru suma de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

3. Respingerea ca fiind fără obiect a contestației formulate de .X. S.R.L. pentru diminuarea pierderii fiscale cu suma de .X. lei, întrucât aceasta nu a fost dispusă printr-un act administrativ fiscal susceptibil a fi contestat.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL

X

X